

FOLK OG LAND

Nr. 21 — 9. ARGANG

LØRDAG 25. JUNI 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Tyskerne i Danmark efter avtale med regjeringen

To av de danske hovedfigurer: Statsminister Buhl med Janushodet og «forsvarsminister» Alsing Andersen

Tross motstand fra den politiske ledelse og valenhet hos statsgjærtte, profesjonelle historikere både i Norge og Danmark, er begivenhetene i forbindelse med 9. april 1940 ganske godt klarlagt. Det er så langt fra blitt ro om disse spørsmål i begge land at man tvertimot kan si at uroen er øket og synes just nu å ha en stigende aktualitet. I de to land, hvor Kriminaljournalen og lignende organer er sentral folkelesning, er interessen for partipolitikernes forhold ved tyskernes besettelse av Norge og Danmark jevnt stigende. Disse forhold har en kriminell bismak. Og overgår en kriminalroman i spenning og skjebnesvangre aktuelle konsekvenser!

Selv om Danmark ikke ett eneste døgn har hatt krigsdeltagende status - Norge kan jo med noen rett kanskje påberope seg inntil 62 dagers krig og for resten okkupa-

sjonsstatus — er der dog adskillig parallellitet i hendelsesforløpet den hele tid. Ja, til og med i det påfølgende «rettsoppgjør», hvori den stedfortredende soning skulle etableres ved syndebukker, oppnevnt av de skyldige politikere. Den siste som i disse dager får undgjelde for politikernes gjerninger og forsettigheter er sjefen for den danske hær, generalløytnant Hjalff!

MED KLOKKEN I HANDE

satt visse og ventet natten til 9. april 1940. Hvorvidt ventingen atter er startet i disse dager skal vi ikke for sikkert si. I 1940 ventet man, åpenbart etter avtale, på britene i Norge. Tiltroen til England var trods de tydelige aspekter så stor at mange av de ansvarlige sov, mens atter andre just natten til 9. april gikk i Oslo Militære Samfund og hørte advokat Brøgger tale om bordets

Nytt skrift av Blankensteiner avslører frapperende likhetspunkter med hendelsene i Norge fra 1940 —

Og med det efterfølgende hav av fortieiser, hukommelsestap og «feilerindringer» hos de agerende.

gleder i det gamle Rom.

I Danmark satt man også med klokken i hånden og ventet tyskerne natten til den 9. april. Andre innviende sov, og «gav Besættelsen et forløjet Præg af Overrumpling og Håbløshed». Det offisielle Danmark brøt Folketingets beslutning av 19. januar 1940 om, at riket i tilfelle av angrep skulle forsvares!

*

I Danmark har utviklingen etterpå vært som i Norge. — Politikerne var i begge land ansvarlige for forsvarets tilstand og manglende opptreden den 9. april. Etterat man i begge land har søkt å dysse de skandaløse forhold ned uten retslig ansvar mot den politiske ledelse — har den økende kritikk av politikernes medført at disse har søkt å legge skylden på den militære ledelse. Så meget mer av dette i Danmark som man der ikke kunne røkkelegge ansvaret for invasjonen som i Norge ved å oppkonstruere fiktive forbrytelser av en Quisling.

Publisisten C. W. Blankensteiner, en dyp kjenner av de militære forhold i Danmark, tidligere redaktør av «VORT VÆRN» har skrevet et meget opplysende skrift just nu, i anledning av at sjefen for den danske hær, -generalløytnant Hjalff har anlagt injuriersak mot det kommunistiske blad «Land og Folk».

Spørsmålet dreier seg om fordeling av våpen fra Hærens lagre under okkupasjonen til de illegale motstandskrefter. Hjalff har uttalt at man viste forsiktighet overfor de kommunistiske krefter. Dette har skjedd efter godkjennelse av general (Forts. s. 6).

Siegfried:

Er en revisjon av etterkrigsoppgjøret mulig?

Noen frimodige betraktninger og et forslag

I fredelige tider er det naturligvis vel og bra å si som Einar Gerhardsen og norske skibsredere: We trust in England! Det er vel og bra som Arbeiderpartiets ledere å kunne si til den britiske konservative leder på tvers av alle partiskiller at «vi har tillit til britisk lederevne og britisk statsmannsinnsett. Derfor føler vi oss trygge når vi står sammen med britene».

Men bør vi ikke føle oss for trygge, i særdeleshet ikke hvis det truer med farlige og urolige tider. For under slike forhold har Storbritannia aldri tatt hensyn til noe annet enn seg selv. Da har vi fått presentert regningen for den høye levestandard i fredens dager og da er vi blitt stillet ansikt til ansikt med vårt ansvar overfor Europa.

Naturligvis har Gerhardsen så uhyre rett når han slår fast at det er noe mere enn den gunstige handelsbalanse som knytter oss til britene. «Og dette noe er en umiddelbar følelse av slektskap, en likhet i vesen og tankegang som gjør at vi forstår hverandre uten mange ord».

Det var dette samme «noe» som Vidkun Quisling følte da han gjennom en årrekke forsøkte å skape et nordisk sam-

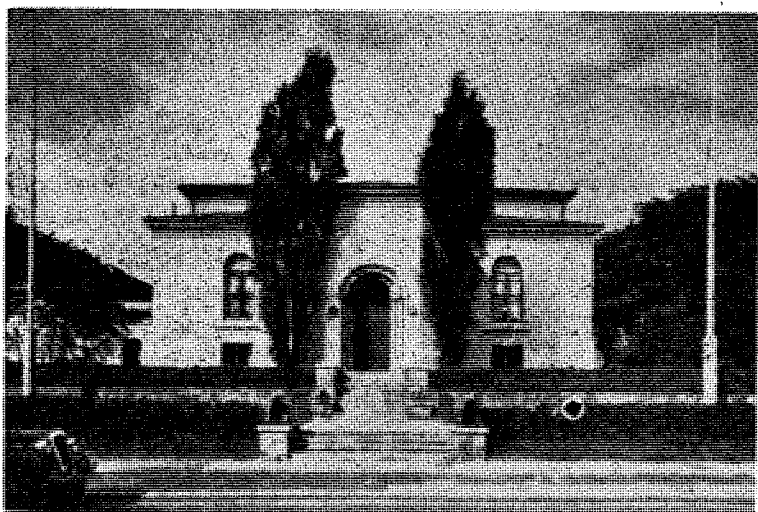

McMillan mottar Gerhardsens nye forsikring om at «We trust in England»

arbeid mellom de overvelede germanske stater i Nord-Europa, og det var dette samme «noe» som fikk Adolf Hitler til på tvers av all sunn fornuft og all selvoppholdelsesdrift å nøle med å gi Storbritannia dødsstøtet i 1940. Isteden klynget han seg gjenom den ene skuffelse efter den annen til håpet om et tysk-britisk samarbeid.

Og alt dette fordi han, som vi, og som Einar Gerhardsen, følte dette som er så forkjet-

Forts. side 7

Militære Samfund i Oslo

Fra sauens saga

Av cand. jur., bonde T. BLOM

Den kalde krigen skal fremdeles fortsette — stadig mer ødeleggende våben — stadig større utgifter og oppofrelser for menneskene. Det sier seg selv at dette kan ikke vare i all evighet. Tilstanden må selvsagt enten avløses av «fredelig sameksistens» eller gå over i en krig hvor begge parters eksistens står på spill, en krig som vil gjøre Tellus, jordkloden ulevelig?

Vil østblokkens krav om verdensrevolusjonen etter en slik rasering være like brennende?

En «fredelig sameksistens» må tilslutt minst resultere i en økonomisk krig og om mulig enda større «progressive» og «fredselkende» femtekolonner over hele verden innbefattet Rest-Europa. Et diktaturstyre kan ved maktsprog sette utgifter og lønninger ned etter ønske. Kriser i vest vil fortsatt være østblokkens mål — streiker og opprør dens hensikt, alt rikt garnert med bortførelser, kraftig oppblussen av politiske mord, som Rest-Europa selv har praktisert og derfor ikke med rett kan ta avstand fra.

Eksemplet fra Praha blir formentlig mønstret. Det bør erindres at de kommunistiske satelittpartier i Frankrike og Italia er de største politiske partier i disse land.

Som Folk og Land har vært inne på før: Hvis ikke Tyskland blir samlet fra vest — vil det bli det fra øst sannsynligvis. Det tyske folk vil ikke i all fremtid finne seg i være delt bare for å tekkes den store angst hos visse....

*

HVA MED DE NORDISKE LAND ?

De er skjebnebundet til Rest-Europa. Deres statsmenn har hittil ikke vist seg å eie den fasthet i fisken som skal til. Ingen Fredrik den store her, nei. Derimot en tiltakende kurtise med kjempen på lerfötter

De nordiske land kan ikke

ANNELISE PAROW TANNINSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

greie seg alene hver for seg. De må i denne tid vinne fasthet, hvis de ikke vil tape fastheten helt. Deres statsledere tar seg ikke tid til å tenke konstruktivt, men svimler formeget rundt i fly for i det lengste å undgå oppgjøret med seg selv om hva tiden krever av de nordiske land. Ikke først og fremst materielle goder, men fasthet og klarhet krever tiden!

Hvis lammelsen, selvoppløsningen og den fjernstyrte hetsen nu ikke stanses av virkelige statsmenn, er Europas diagnose ikke vanskelig å stille:

Pasienten har vært syk så lenge at han er avkreftet. Værst er dog hans tiltagende åndelige forvirring, symbolisert blandt annet ved motarbeidelsen av hans egen hvite rase og opprettelse av alskens latterlige algierske og sydafrikanske komiteer bestående av våre mest hårdnakkede vrøvlhoder og oppropsnavn, som garnityre omkring oppløsningens agenter. Samtidig ser østblokkens militære resurser svære ut. Hvis det ikke fantes forhold som pasienten ikke kjenner noe konkret til kunne rest-Europa kastes ut i sjøen etter 8 dagers felttog. Og når støvskyen hadde lagt seg over England ville det ikke være noe England igjen.

Hitlers følelsesbetonte feilgrep ikke å besette England vil ikke gjenta seg. Kommer England én gang til å agere hangarskip?

Ned gjennom tidene har England hindret forsøkene på å samle Europa. Arene 1940—45 var Europas skjebnetime. Churchill — Koht og de andre stod ikke på den rette siden, knapt nok i sin egen innbildning. Vi som så det anderledes ble straffet. Denne straff er ingenting mot den skjebne som venter våre såkaldte overmenn. Kan de ta rev i seilene?

Vi forfulgte foretrakk hvitt diktatur, vi vilde et opplyst humant enevelde fremfor et rødt og umenneskelig diktatur, den fornuftsstridige redselstilstand som alle avhopper har skildret inngående i sine bøker. Les f. eks.: En som overlevet, av Alexander Barmine (Gyldendal 1947).

Vi tillot oss å se på germanerne som et av kjernefolkene i verden. Vi ser klarere for hver dag at bjellesauene som nu bræker fortvilet og som dengang fulgte de såkalte statsmenn — at dette hav av sau (som dog hadde en skjerpet sans for den øyeblikkelige vinning) er Europas svikere.

Som lederne så massen:

Lensmann LYNGAAS

in memoriam

Atter er en av våre gått bort. — Lensmann Halvor Lyngaas, Gjerpen er død.

Lensmann Lyngaas var en kjent og aktet mann langt utenom sin hjembygd. — Lyngaas begynte som ganske ung på kontor i Skien, senere var han i en lang rekke år ansatt ved det daværende byfogedembete i samme by. — Han ble ansatt som lensmann i Eidanger i 1932 og ble senere overflyttet til lensmannsombudet i sin fødebygd Gjerpen.

Lensmann Lyngaas var en mann om hvem man kan si, at han hadde bare venner. — Som den hjelpsomme og alltid offervillige kamerat ble han en av sin bygds mest avholdte menn. — Mangen en «god nordmann» kan takke ham for at det gikk bra, når de hadde rotet seg opp i dumheter under okkupasjonstiden.

Etter den såkalte «frigjøring» i 1945 ble Lyngaas, som så mange av sine meningsfeller arrestert og avsatt fra sin lensmannsbestilling, som han hadde skjøttet så uklanderlig i mange år. — Det var mange av hans sambygdinger som ville ha Lyngaas tilbake som lensmann; men på grunn av sit medlemskap i Nasjonal Samling skulle han naturligvis holdes nede, og det ble da også hans lodd i resten av sin levetid, tross sine store evner og sin fremragende innsikt i den livsgjerning han hadde valgt seg, å begynne forfra igjen.

Lensmann Lyngaas ble gravlagt på Gjerpen kirkegård. — Under et veld av de vakreste blomster og under usedvanlig stor deltakelse ble Lyngaas båret til siste hvilested. — I følget merket man seg særlig den store tilslutning av våre meningsfeller.

Et godt menneske og en trofast kamerat er borte. — Hans minne leve.

J. Engebretsen.

Instinktene var ikke i orden. Det er aldeles ingen trøst — slett ikke for syndebukkene — at nemesis kanskje vil ramme dem.

Det hele er bare så sørgelig på bakgrunn av hvor god stillingen KUNNE ha vært — både for sau og syndebukker

T. Blom.

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Den militære leder Adolf Hitler

(Forts. fra side 5)

grunn av de lange avstander og truslen fra partisanstyrker m.v. På denne måte oppstod der en sterk misstro mellom Hitler og hans militære rådgivere,

og denne misstro måtte virke oppløsende og ødeleggende i motsetning til det storartede en kunde vente ved et godt og tillitsfullt samarbeide mellom Adolf Hitlers geniale hode og generalstabens erfaring og skoleing.

SLUTTFASEN

Om slutfasen sa Jodl bl. a.:

Adolf Hitler var vel nå helt klar over at krigen var tapl. Hans videre forhold og marginer av hans befalinger kan mere sammenlignes med en skibbruddens forhold ute på det veldige Atlanterhav, som også når det ikke finnes noen muligheter for redning fortsetter å svømme så langt kreftene rekker. Den tanke ved en rask beslutning av hensyn til sitt folk å undgå de siste ofre og ødeleggelser har vel overhodet aldri streift ham likeoverfor det fullstendige sammenbrudd av alle håp og anstrengelser, som hadde ført til en hittil uoppnådd storhet hos folket. Han forutså ødeleggelsen av riket som uavvendelig. Det som foresvevet ham var en heroisk undergang, av hvilken kanskje senere slekter kunde finne kraft til en oppstandelse.

22. april 1945, kort før den planlagte flyvning til Sydtyskland, forandret Hitler sin hensikt og besluttet å forbli i Berlin. Denne dag hadde Keitel og Jodl en samtale på flere timer med Hitler og denne sa herunder blant annet: «Jeg skulde aldri ha forladt Wolfsschanze». Etter dette hadde da Hitler allerede dengang, i november 1944 overveiet å forbli i sitt hovedkvarter i Østpreussen og å dø ved den tyske grense. Uten at de kjente til Hitler hensikt om å søke døden der, hadde Jodl og Keitel talt mot å forbli der med den begrunnelse at han måtte være på vestfronten ved den forestående offensiv.

Hitler uttalte seg også i den siste samtale med Jodl om sin hensikt å falle i Berlin. Hans første tanke hadde vært å delta i den siste kamp med våpen i hånd og søke døden der, men så besluttet han å skyte seg fordi han var blitt klar over at han, da han ikke lenger var vant til å kjempe personlig med våpen i hånd, kanskje såret eller bevisstløs kunde falle i fiendens hånd. Det var ham meget om å gjøre at de heller ikke skulde få tak i hans lik.

HITLERS PERSONLIGHET

Om Hitlers personlighet uttalte Jodl følgende:

Det sterkeste inntrykk var dette at han gikk fullstendig opp i plikten og i den oppgave han hadde stillet seg. Han arbeidet uopphørlig som neppe noen annen. Hans sunnhetstilstand var sterkt angrepet, egentlig skulde han hele tiden ha vært i Berchtesgaden, da han bare i denne høyde følte seg helt vel og var helt arbeidsdyktig. Han avslø imidlertid alle forslag i den retning som hyppig og inntrengende ble gjort ham under påberøpelse av alle slags argumenter, fordi, som han sa, det da vilde se ut som om han stadig hadde permisjon.

Hans personlig holdning var dadelløs. Han var beskjederheten selv og avslø ethvert bekvemt kvarter. Også det at han lot koke spesiell vegetarisk mat til seg og lot bygge et klimatanlegg i bunkeren endrer intet i dette. Disse ting var nødvendige for hans arbeidskraft. — Hitler hadde, mente Jodl, helt til det siste utvilsomt bare levet og åndet for å gjøre det beste for det tyske folk.

Og han tilføyer:

I stadig samvær med ham i felles arbeid ble man slynget mellom beundring, anerkjennelse og fortvilelse. Ofte kunde man simpelthen hate ham — for så den neste dag igjen å bli fullstendig avvepnet gjennom en strålende elskverdighet. — I samtaler holdt han alltid et meget høyt nivå, men var ofte sterkt kritisk og sarkastisk. Har innrømmet aldri å ha gjort noen feil, men han innså dem vel ikke selv. Dertil var hans tro på sitt kall for stor. Hvis den mislykkedes, så kunde feilen bare ligge i at andre sviktet. Han var dypt truffet av at det tyske folk i den verdenshistoriske og uundgåelige kamp med bolsjevismen hadde «vist seg som den svakeste». Han overså herunder, som Jodl under inntrykk av det fullstendige nederlag sa, kanskje dette at en annen politikk som ikke vilde ha ført til fiendskap med hele verden kanskje kunde ha ladet Tyskland vinne denne kamp mot bolsjevismen.

2 eksemplarer av Nybøs

«En ny reformasjon»

ønskes kjøpt. Tilbud pr. post eller telefon mottas av Folk og Lands Boktjeneste, Kierschowsgt. 5, Oslo, telefon 37 76 96.

*

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Sannhetsapostlene**

I de gamle gode dage, før norsk offentlig liv var blitt så korrumpert som det er idag, var det utenkelig at menn i fremtredende offentlig stilling bare kunne sitte overhørig direkte beskyldninger om løgn. Slik er det ikke lenger. — Ingen føler noe behov for å renske seg, hverken enkeltmenn eller politiske partier.

Likevel er det iallfall av historisk betydning at utrettelige sannhetens forkjempere som overlege Scharffenberg fortsetter med å nøste opp det store løgnnøste i forbindelse med hendelsene i 1940. Riktignok går han fremdeles i noen grad som katten rundt grøtten — muligens av misforstått lojalitet —, men vi får håpe at han en vakker dag slår labben midt i det aller høyeste smørøyet. Før finner en nemlig aldri frem til den virkelige sannhet om disse ting og om hendelser som ellers er uforklarlige.

I FARMAND har overlegen nå hatt gående en serie artikler under titelen «Ansvaret for at Norge ble tatt på sengen». Som vi før har pekt på har det liten interesse i og for seg om Nygaardsvolds berømmelige regjering dengang da tyskerne allerede stod i landet beordret stille eller åpen mobilisering — det var likevel for sent. Men midt oppe i all tragedien er det riktignok komisk å tenke på, at mens en i Danmark la alt tilrette for å slippe tyskerne inn i landet og derfor undlot å mobilisere, så gjorde en her det samme for å slippe engelskmennene uhindret inn. Den danske spekulasjon lykkedes, mens den norske var i høy grad mislykket. En fikk en tysk okkupasjon istedenfor den planlagte engelske. Som sagt, det har i og for seg liten interesse hva falskspillerne foretok seg da spillet allerede var slått overende av begivenhetene selv. Men det har til gjengjeld overmåte stor interesse at det fra et så uangripelig hold som overlege Scharffenberg nå nånså slås fast offentlig at det «feilerindres» så grovt og uforskammet av folk i offentlig og fremtredende stilling både i utgitte «memoarer» og i forklaringer for Undersøkelseskommisjonen.

Det er vel trolig at folk med en slik «hukommelse» kan ha servert uefterretteligheter også på andre områder og med tragiske følger. Vi nevner i den forbindelse de tre Nygaardsvoldstatsråder som i en dødsdomsak benektet å ha sett kapitulasjonsavtalen tiltross for at den var påført deres navnetrekk.

En av de andre store og meget tvilsomme spørsmålstegn fra dengang, den evindelige og laurbærsmykkede talemaskin C. J. Hambro, som både de notoriske løgnhalsen og andre gjør dyp reverens for hver gang skandalen i 1940 kommer på tale, fikset det i sin tid meget behendig slik at en ikke godt kunne få reist riksrettssak mot medlemmene av Nygaardsvoldregjeringen, da han fikk trumfet igjennom vedtaket om æresgasje til Nygaardsvold før det var tatt standpunkt til spørsmålet om riksrett. Han hadde vel sin grunn rimeligvis, for Hambro den mangfoldige og «gåtefulle», ønsket nok mindre enn noen annen at det ble kastet fullt lys over det som hendte i 1940.

Men om vi er avskåret fra dette å få prøvet saken for det rette forum, for riksrett med en anklage om forræderi til fordel for England, så må det da gå an å få klarlagt en gang for alle hvem det er som lyver så grovt. Om ikke for annet så av hensyn til de uskyldige. Overlege Scharffenberg stiller overfor hverandre uttalelsene fra generalstabssjefen oberst Hatledal og hans avdelingssjef Munthe og uttalelsene fra statsrådene Trygve Lie, Terje Wold og Birger Ljungberg, og konstaterer at her «feilerindres» det åpenbart av en av partene. Som alle forstår er dette et uttrykk som brukes når prominente personer lyver.

ET SLAG FOR NORSK SELVBESTEMMELSESRETT

Emil Løvlien uttaler til «Friheten»:

Vi kommunister har hele tiden siden det første grunnlovsforslaget om utlevering av suvereniteten kom, klart og konsekvent tatt avstand fra det. Vår grunnlov er og skal være et vern for norsk selvbestemmelsesrett. Myndighet her i landet og overfor norske borgere må ligge hos norske instanser. Å vedta en fullmakt til Stortinget om å overføre myndighet til en internasjonal instans er livsfarlig for norsk selvbestemmelsesrett.

Løvlien er tildelt Dusteforbundets Ungarnmedalje med hammer og sigd for denne klare presisering av det kommunistiske grunnsyn slik det praktiseres så overbevisende rundt omkring i folkedemokratiene.

NORSK DUSTEFORBUND

Helge Fleip

uansv. formann.

FOLK OG LAND

Et lengere ferieopphold blir det nå til neste nummer av bladet, som kommer 23. juli.

I mellomtiden håper vi at alle abonnenter som ikke har betalt for 2. halvår ordner dette og etter evne også betenker oss med noen ekstra kroner som tilskudd til driften.

Så håper vi at vi blir savnet riktig sterkt i feriemåneden. God sommer!

REDAKTØR MELSOM ER BORTREIST

i noen tid fremover. — Henvendelser vedrørende bladet bør derfor adresseres til redaksjonen og ikke til ham personlig.

I bladets nr. 22 kommer en opsigtsvekkende analyse av et kildent tema, betitlet: «Hambro og Høyre har hovedansvaret», av O. K.

Norske offiserer som kjenner Hatledal behøver såvisst ingen ekstra kjennelse for å vite at han ikke lyver, og han har da også fått de smukkeste ovord både av den sivile og den militære undersøkelseskommisjon, men det kan kanskje være nyttig med en avklaring for de mange som har sverget og som sverger til Arbeiderpartiet og dets statsråder.

Så la oss få kortene på bordet! Hvem er det som stadig «feilerindrer»? Og la oss samtidig få oppklart hva det er som skal skjules bak disse skyer av feilerindringer, av bortforklaringer og av hårdnakket taushet når det gjelder vesentlige ting i vår historie.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Deutsche Handelskammer in Norwegen ble stiftet i 1940 etter den tyske okkupasjon av Norge. En måtte søke skriftlig om å bli medlem og styret innvilget eller avslø ansøkingene. Vi fortsetter nedenfor offentliggjørelsen av den overmåte interessante medlemsfortegnelse, som på en ytterst forbausende måte viser hvor mange og hvor gode og hvor fremtredende norske næringsdrivende det var som heller ikke oppfattet dette at Norge var i krig etter å ha kapitulert betingelsesløst. Men så var det da også bare NS-medlemmene blandt dem som ble straffet for misforståelsen.

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Lorentz Nilssen A/S, Heringsølu. Futttermehlfabrik, Haugesund.

A/S A. J. Nilsson, Holzexport, Rosenborgkaien, Trondheim.

A/S Nimeco, Norsk Import & Export Co., Autogeschäft, Prinsens gt. 3 b, Oslo.

Nobø Fabrikker A/S, Blechemballagenfabrik, postboks 301, Trondheim.

A/S Nordang, Aluminium, Leichtmetall, Nedre Vollgt. 4, Oslo.

Nordenfjeldske Destillasjonsverk, Teerprodukte, Dachpappenfabrikation, N. Ila 7 og 7 b, Trondheim.

Nordiske Destillationsverker A/S, Teerprodukte, Leim, Låcke, Prinsens gt. 2, Oslo.

John Nordli, Textilagenturen, Kongens gt. 33, Oslo.

Nordnorsk Importkompani A/S, Kolonialwaren engros, Tromsø.

Nordnorsk Oljeselskap og Fiskemelindustri A/S, Fischmehl, Heringsøl, Tromsø.

Svenske nasjonale bevegelser**Sveriges Nationella Förbund**

har holdt sitt ordinære årsmøte. Utenom de vanlige anliggende var det på årsmøtet foredrag av redaktør Rütger Essén om innenriks- og utenrikspolitiske spørsmål og av forfatteren Ørnulf Tigerstedt om «Det svenske Finland».

*

Nysvenska Rörelsens riksstevne

Per Engdahls Nysvenska Rörelsen har hatt sitt årlige riksstevne i Malmö. Engdahl ble gjenvalgt til Ordførande. Nysvensk Ungdom fikk en ny leder i Knut Wallquist og de nysvenske studentklubbene dannet en landsomfattende studentorganisasjon med Bernt Ohlin som leder.

Det var en rekke interessante foredrag under stevnet. Foruten dr. Engdahl talte ungareren Tivadar Szilai, Malmö i tilknytning til 40-års minnet for freden i Trianon. Sven Ohlin talte om Europamarkedet og stevnet vedtok en resolusjon som krevet at Sverige og de andre EFTA-land skal slutte seg til de indre seks. Grevinne Ingeborg Kalling og Nora Torulf var videre blandt talerne. Diskusjonen om bevegelsens praktiske arbeid ble innledet av forbundssekretær B. O. Ljungberg, som konstaterte at stevnet bekreftet bevegelsens organisatoriske fremmarsj. Stevnets høydepunkt var ellers sermønen for de døde. Per Eng-

~

ER VARE UTENLANDSKE

tilgodehavender sikret mot verdiforringelse?

Dette intrikate spørsmål vil tidligere valutasjef i Kreditkassen, Anders Melteig, behandle i en artikkel i neste nummer.

dahl talte her, omgitt av faner fra mange land og belyst av brennende sølvkandelabre.

*

Rikspartiets Sven Lundehäll

skriver til vårt blad at han er blitt sjikanert på det groveste i en artikkel i bladet «Folket i Bild» i en artikkel av Ulf Nilsson betitlet «En var sin egen lilla Hitler». Da han vilde ha inn en beriktigelse av de usanne påstander, svarte tidsskriftets utgiver Ivar Ohman at han ikke vilde ta denne, da «vi ønsker den sanning som passer oss». Og det er jo svært greit. Da Lundehäll så anmeldte saken til politiet, fikk han samme svar som de her hjemme som ble injuriert av Morgenposten: at påtalemyndigheten ikke vilde ta seg av saken. Altså samme taktikk som her hjemme: Først løgnpropaganda og så taushet. Det er disse herrer som taler høyt om «diktatur».

Har du skaffet en ny abonnent?**God litteratur kjøpes**

Dobbelt overpris betales for Karl Holter: Skinnbrevet (gjørne heftet).

«Ragnarok» 1939: Arbok eller årgang.

«Ragnarok» 1945: Alle hefter.

Eksp. anviser.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Paul Hartmanns bok **BAK KULISSENE:**

om norsk tragikomedie

Noen småplukk fra emigrantleiren

Det er vel ikke tvil om at C. J. Hambro hadde rett da han i sin tid uttalte at arbeidet på utefronten hadde medført tap av verdighet. Derimot mente han at det var mer lutrende det hjemmefronten drev med. Ialfald var det pent og forståelsesfullt sagt av en mann som i utlendigheten nok har følt seg dårlig lønnet av de menn som han hadde reddet fra å dele folkets skjebne, etterat de selv hadde invitert til invasjonen gjennom handlinger og undlatelser. Og var blitt narret av vestmaktene til å legge Norge ut som et åte for tyskerne.

Det «Sirkus Norwegen» som vel undertiden kunne oppføres herhjemme, under besettelsen var nok etter det som etterhånden er kommet på trykk fra dem som tok patent på nasjonal holdning — for ingenting å regne mot de «seanser» som utspilte seg blant norske emigranter og behagelighetsrømlinger i Sverige og England. Det var nok ikke så meget «Alt for Norge» i disse leire, selv om der naturligvis også fantes ekte fedrelandskjærlighet.

Tidligere finansrådmann i Oslo, tilkalt hjemmefrontstatsråd til den Kongelige norske emigrantregjering i London, Paul Hartmann har vært en i alle livets tilskikkelser tro tjener for det strikte regnskap i stat og kommune. Han er blitt uglesett ved å utgi sine dagboksopptegetninger. De har stor historisk interesse, fordi de åpenbart er sanne ut fra Hartmanns opplevelser, dengang han skrev dem. Denne hans bok med den redelige tittel «Bak fronten.

Fra Oslo og London 1939—1945» — er noe for alle som i slik litteratur søker fakta om tiden — ikke bare selvforherligelse,

DEN EVINDELIGE EKSPEDISJONSSJEF BOYESEN

Raseriet over Paul Hartmanns bok har den samme grunn som indignasjonen over Gabriel Lunds og Odd Nansens fangebøker. De lever ikke nok heroisme til de agerende patrioter, som ble slike svære karer etterpå. Fra regjeringskonferanse den 15. august 1944 skriver Hartmann på side 249 om jfen statsviktige ekspedisjonssjef Einar Boyesen:

«Hjelmtveit fremla likeledes et forslag som jeg har ventet på om å sende ekspedisjonssjef Boyesen over til Sverige, hvor han skulde ha de merkeligste arbeidsoppgaver, dels i å søke å ordne kirkelige forhold etter krigen, dels skulle han gjennomgå nazister i den høyere skole og søke erstatning for dem. Det hele er sludder og har bare som grunn at Boyesen ikke liker seg her og vil tilbake til sin kone i Sverige».

Ja, de angitte gjøremål for herr Boyesen og idetheletatt hans privilegerte stilling etter «frigjøringen» er eiendommelig. Så vidt vi vet undertegnet han rundskriv fra Kirke- og Undervisningsdepartementet «Etter fullmakt» 19. desember 1940 og 13. januar 1941 om utvisning av elever «for vanvørnad av Det Tyske Rikes Fører» og «for propaganda for det norske kongehus og for tyskfiendtlige uttalelser og «inskripsjoner». (Se O. H. Langeland I, side 155-56). (Forts. side 7)

London's Tower i Hartmannsk flombelysning

FRANKRIKES KRIG - -

Rustningsminister med mange sorger.

2. mars 1940. «Men slik kan en da ikke gjøre det!» roper den franske rustningsminister Raoul Dautry, springer opp fra sin plass ved skrivebordet og går med lange skritt bort til sin militære medarbeider oberst Perin. Ministeren er vanligvis en temperamentsfull herre, men nå svinger han opphisset med den skrivelse som har satt ham i slik opphisselse. «Hvorledes skal man kunne føre krig da!» roper han til obersten ennu før han har rukket bort til ham. «Her, her, her — !» Han kan nesten ikke snakke av sinne. «Les dette! Jeg har forespurgt i London om hvorledes det går med leveringen av engelske stridsvogner — og nå skriver herrene at de selv ikke er klar over hvilken modell som skal settes i serieproduksjon — — Tenk Dem: nå i syvende krigsmåned! Og fremdeles holder de på med overveielser i England!» Og Dautry setter seg fortvilet ned på en stol som obersten har stående rett overfor sitt skrivebord og som er beregnet på besøkende.

Obersten farer gjennom skrivelsen. «Igrunnen er jo ikke dette noe nytt», sier han så resignert. «Vet De hva Billote sa til meg, herr minister? (General Billote kommanderer den franske armeergruppe i nord). «Englenderne», sa han, «er soldater som forsvarer seg seigt under visse omstendigheter, deres offiserer er folk med erfaring fra verdenskrigen — men en kan bli fortvilet over deres langsomhet. I dette halve år har de satt opp 10 divisjoner! De har fritatt så mange at en kunde sette opp 30 divisjoner med det — mer, nei, de gjør alt meget langsomt — de vil gjennomorganisere alt som om de hadde ti år på seg!»

«Og de vet ikke at tiden arbeider for tyskerne», sier rustningsministeren, står opp og går tilbake til sitt arbeidsværelse, men nå løper han ikke lenger, men går med slepende skritt hensunket i bitre tanker. Han er en liten, energisk herre, han er erlidenskapelig arbeider, fra gytidlig om morgenen sitter han allerede i sitt ministerium, og når hans medarbeidere kommer litt etter litt, så finner de allerede hans spørsmål notert på de små røde sedler, som alle frykter fordi de straks må ordnes opp med og fordi de er avfattet i en mere enn bestemt tone. Men all hans arbeidskraft kan ikke utrette det som her må utrettes, for han er blitt tilkalt for sent og han blir ofte overfalt av en følelse av at alt er omsonst, alt er allerede tapt — — —

Ak, han må ikke bare hamle opp med den engelske langsomhet. Det står ikke bedre til med den franske generalstab. Der har laget sine planer på basis av en krig på fire eller fem år — og ifølge disse planer skal det bygges fabrikk som først er i full sving i 1942 — — Istedenfor å bestille stridsvogner og fly i Amerika, kjøpte man verktøy-maskiner for å kunne lage motorene i Frankrike. «Disse motorer som vi bygger selv vil jo bli langt billigere enn om vi må betale dem i Amerika med utenlandsvaluta», sa han til ministe-

ren. Og han svarte: «Deres motorer kommer til å bli meget kostbare, for de vil koste oss krigen!»

Rustningsministeren er tilbake i sitt værelse og fortsetter å se gjennom posten. Han leser beretninger fra fronten i Saarområdet — troppene skriver stadig om — ja, de tønnerfaller om at man må levere dem lette maskingeværer, slike som tyskerne har og som ga dem en ubestridelig overlegenhet under kampene i forfeltet. Men rustningsministeren kan ikke gi dem det. Selv om han så gjerne vil kan han ikke: Generalstaben forbereder et langfristig angrep på Siegfriedlinjen og har regnet ut hvor mange tunge kanoner og hvor meget ammunisjon til dette tunge skyts som kreves for en ukelang trommeild — og hele den franske industri har måttet innstille seg på å levere dette verdige tall på kanoner og ammunisjon — nå, i denne krig da man burde ha rettet all energi mot produksjon av antistridsvognskyts, antiluftskyts og maskingeværer. Og hvilken jobb hadde ikke ministeren hatt for å finne igjen alle fagarbeiderne som ved mobiliseringen var blitt strødd rundt til avdelingene, hvor de i beste fall skrelte poteter — — — I de aller innerste kretser holdt ministeren ikke sin mening tilbake: «I 1942 er vi kanskje kommet så langt at jeg har kunnet skaffe alt det som mangler — hvis tyskerne da gir oss tid til det».

Og han styrter seg igjen over sitt arbejde, han skriver sine røde sedler, han river sine underordnede med seg, han beskjefter seg med alt, han forlanger et stadig øket tempo — men han vet at han ikke kan utrette undere — — —

Englands hånd

4. mars 1940. Sir Eric Phipps, den engelske sendemann i Paris begir seg med lange skritt til det franske utenriksministerium ved Quai d'Orsay. Han vil gjerne

Lord Gort, sjefen for det engelske ekspedisjonskorps og general Gamelin i sivil.

snakke med Daladier, men ministerpresidenten, som er sin egen utenriksminister og krigsminister, kan dessverre ikke ta imot ham. Han er altfor opptatt og han gir beskjed til sendemannen om han ikke kan meddele understatssekretær Champetier de Rives sine ønsker. Sir Eric Phipps hører dette med ubevegelig ansikt. Han vet allerede at Daladier helst vil gjøre seg helt usynlig, han vet at han ikke lenger leser noen aviser, men bare de utdrag som hans medarbeidere setter sammen. Herr Phipps har aldri hatt mye tilovers for denne Daladier. Det vilde sikkert være bedre om i hans sted — — Men Sir Eric Phipps avbryter sin tankegang, for understatssekretæren som han skal tale med trer akkurat inn.

Efter noen få innledende ord kommer engelskmannen til saken. «Man har inntrykk av i London», sier han, «at det dog burde skje noe mere. Tiden arbeider ikke for oss, som en fra først av mente. Blokaden virker

Forts. side 6

Sir Eric Phipps på farten for England

Den militære leder Adolf Hitler

Generaloberst Jodl om Russlandsfelttogets enkelte faser

Hitler gikk fullstendig opp i plikten og arbeidet og hans personlige holdning var dadeløs

Adolf Hitler og Hermann Göring

II.

Når det gjelder Russlandsfelttoget så sier Jodl at han atter ble grepet av bekymring for umåteligheten i den øverstkommanderendes målsetting. Den hadde stoppet ham da Hitler viste slikt måtehold i behandlingen av Frankrike. Han peker ellers på at Hitler ikke var enig i den operasjonsplan som hæren hadde utarbeidet og som tok sikte på fremstøtet mot Moskva som kjernepunkt. — Han vilde først sette an hovedkreftene i retning av Leningrad for først å renske nordflanken, med sikte på Finland. Hitler reiste flere ganger til midtre hærgruppe for der å frigjøre panserkorps for støtet mot nord. Man laget imidlertid der alle slags vanskeligheter for ham

for eksempel derved at man foregav at det og det panserkorps trengte noen ukers ro og teknisk overhaling og derfor ikke var innsatsberedt — skjønt de samme korps så få dager etter ble satt inn til nye støt i midten.

Ellers slår Jodl fast at felttoget i 1941 ble ledet på en utmerket måte av Hitler:

I særlig grad var hans ydelse vinteren 1941 fremragende. Den voldsomme rystelse som grep tropper og ledelse som følge av de plutselig inntredende vanskeligheter den uventet tidligere kuldeperiode frembragte ble til en ren tilbaketogspsykose,

tid og denne ydelse som kronen på Hitlers feltherrekunst.

Også i begynnelsen av 1942 opererte Hitler etter Jodls mening fremdeles godt. Dog ble han stadig forskrekket over hans høytflyvende planer, som istedenfor de opprinnelige begrensede og mulige og riktige mål som Leningrad fortapte seg i uendeligheten sydpå.

Og så fortsatte Jodl:

Med forlegningen av Führerhauptquartier til Winnizja begynte så en virkelig miserabel føring. Om og hvorvidt klimaet har øvet noen innvirkning på Hitler er vanskelig å si. Jodl holdt det for sannsynlig. Hitlers blodtrykk nødvendiggjorde egentlig et strøk som Berchtesgaden som oppholdssted. Hitlers forandrede innstilling ytret seg tildels i springende, tildels utopiske ordrer og det kom til heftige sammenstøt med Jodl.

Han fortalte så hvorledes Hitlers motvilje mot tilbaketogstanker som følge av dette ble enda sterkere. På dette tidspunkt begynte han å innse at krigen muligens kunde tapes og opp mot det prøvet han da å sette håpet om at han ved en voldsom innspenning av alle krefter dog kunde oppnå en «remis». Han bygget da på de erfaringer han hadde gjort under vinterlaget i 1941, men — sa Jodl — han regnet ikke da med at forholdene ikke lenger var som før: hæren var både materielt og med hensyn til personell altfor svekket.

*

Krigens vendepunkt var etter Jodls mening det røde

Tyske soldater på østfronten

TRYGVE WYLLER:

APRILDAGENE 1940

Høyesterettsadvokat Trygve Wyllers ovennevnte bok er en del av «Stavangers Historie under okkupasjonen», og god, hyggelig og morsom lesning. Dessuten en forbløffende og for oss NS-folk i høy grad oppmuntrende lektyre. En ram jøssing og herjet Tysklandsfange tar bladet fra munnen og forteller sannheten. Verden, Norge og Stavanger er etter 15 år endelig kommet så langt at kjenngjerningene ikke ties ihjel, noe dog enkelte fremdeles forsøker seg på idet herr Wyllers skriver: «En hovedvanskelighet har det også vært at jeg har møtt en uventet, men i grunnen ikke så helt uforståelig passivitet hos forbausende mange når det gjaldt å rekonstruere de begivenheter jeg skulle klarlegge». «Men», sier han — «jeg trøster meg med at den historiske sannhet alltid vil være subjektiv og relativ og at den i mange kretse baktalte 'samtidshistorie' tross alt kanskje er den som kommer sannheten nærmest».

Wyllers syn på 9. april fortelles i disse linjer: «Det gjaldt i virkeligheten ikke for England og Frankrike å hjelpe Finland, men å etablere en fransk-engelsk front tvers over Den Skandinaviske Halvøy til et flankeangrep på Tyskland for at Frankrike ikke skulle bli slagmark. En sannhet som i dag er avdekket gjennom offentlige aktstykker».

Hr. Wyllers, jøssingen Wyllers, er velsignet åpenhertig

gjennombrudd av Donfronten ved Stalingrad. Han pekte på at fronten dels var overbelastet og dels på svikten hos forbundsfellenes divisjoner. Riktignok visste en at en ikke kunde regne altfor meget på dem, men ingen hadde dog tenkt seg at de skulde falle fullstendig fra hverandre ved det første russiske angrep.

STALINGRAD

Med hensyn til Stalingrad, så var Hitlers plan om å hindre katastrofen ved å tilføre reserver på ingen måte utsiktsløs og vilde vel også ha lyktes, sa Jodl, hvis ikke det etterfølgende fullstendige sammenbrudd av de italienske og ungarske armeer i ett nu hadde forvandlet fronten fra syd til nord i en lengde av 300 km. til intet. Det var da bare spørsmål om å gi ordre til utbrytning eller til å stå fast. Utbrytning kunde ikke la seg gjøre som følge av mangel på drivstoff, idet et utbrytningsforsøk uten svære våpen og panser og bare med noen ganske få kjøretøyer var umulig. Et ansatt motstøt nådde til 60 km fra fest-

og sannferdig:

«Den norske almenhet blir 'enten man liker å erkjenne det eller ikke' påtvunget den konklusjon at de forberedende disposisjoner som de allierte traff og de innledende skritt som de rakk å ta brakte dem selv i en militær tvangssituasjon og at det ville ha vært uunngåelig at hvis der ble ydet motstand fra norsk side måtte den bli slått ned med hård hånd av landgangstropperne».

H.r.advokat Trygve Wyllers har skrevet en utmerket bok som ikke bare vil glede folket i Stavanger, men alle som interesserer seg for april dagene 1940.

Observator.

Vet De - ?

— at FN palasset i New York beskyldes for å være G.P.U.s hovedkvarter i USA?

— at FN-charteret ble utferdiget av sovjet-spionen Alger Hiss sammen med Molotov, og ble en internasjonal Trojansk hest i undergravningen av Vestens motstandskraft overfor sovjet-imperialismen?

— at den berømte amerikanske flyver Charles Lindbergh etter en studiereise i Europa sommeren 1945 kunde uttale: at frøet til en tredje verdenskrig nå blir sådd i Europa, og videre: at mens våre soldater har seiret på slagmarken så har vi ikke klart for oss hvorfor vi gikk inn i krigen?

ningen, men det lykkedes ikke helt å sprengne ringen. Dette viser imidlertid at Hitlers beslutning om å holde Stalingrad ikke kan kalles helt feilaktig. Hvis ikke de forbundne armeer var brutt sammen vilde vel også gjennombruddet og undsetning av Stalingradsarmeen ha lyktes.

Slik ble det å holde Stalingrad under oppofrelse av en arme til en tvingende nødvendighet for å kunne bygge opp den nye front igjen lenger tilbake. Stalingradarmeen bant ved sin kamp i to måneder meget sterke krefter og overtok således den oppgave som tilfaller enhver baktropp som må ofre seg for å redde grosset.

Ellers berettet Jodl at han nå etterhvert ble klar over at det var slutt med østtroppeangrepsmoral, noe som Hitler hadde vanskelig for å forstå. Han trakk alltid sammenligninger med stillingskrigen i første verdenskrig, mens forholdene her var helt anderledes. Det var uhyre vanskelig å føre frem reserver i tide til truede steder på

Forts. side 2

Tyskerne i Danmark efter avtale med regjeringen

(Forts. fra side 1)

Gørtz og derfor åpenbart i kontakt med regjeringen og sikkert etter dennes forutgående avtale med motstandsbevegelsens leder Frode Jakobsen!

Blankensteiners skrift «Hjalf-Sagen. Den usle Sandhed om den skæve Vaabenfordeling», er ellers en inntrengende analyse, hvori siktepunktet er politikernes ansvar for Danmarks situasjon dengang, og som kaster lange skygger over folkets liv og sikkerhet i dag.

Redaktør Blankensteiner hører til de ikke statsgasjerte forsvarere av sannhet og redelighet i det offentlige liv. De partipolitiske spekulasjoner og folkebedrag rider det offentlige liv som en mare både i Danmark og Norge. Folk har sett at feighet og falsk betaler seg! Blankensteiners skjebne har ellers vært sannhetssigerens.. Hans skrift «9. april 1940» ble beslaglagt straks etter besettelsen. Etter at han under okkupasjonen hadde skrevet «Den fulde Sandhed», ble han lenge innesperret av tyskerne.

FORRÆDERI

Blankensteiner beskylder direkte både admiral H. Rechner og forsvarsministeren Alsing Andersen for forræderi og maskepi med tyskerne forut for og under begivenhetene 9. april 1940. Om admiralen skriver han at da han «med forsvarsministerens sanksjon — stikk mot alle militære og politiske forholdsregler — ga flåten ordre til ikke å skyte på fienden innen det fra dansk side var truffet bestemmelser om kapitulasjon, åpnet man landets hovedstad for fienden. Dette fikk avgjørende betydning for besettelsens uverdige forløp, skapte også den tvangssituasjon som nødvendiggjorde øyeblikkelig

kapitulasjon. At viceadmiralen ytterligere — stadig forut for at kapitulasjon var besluttet, og stadig i forsvarsministerens nærvær — forges forsøkte på å få hærsejefen til å handle på samme måte, gjør ikke fremgangsmåten mere stueren, men riktignok hensikten mere klar og tydelig».

Blankensteiner fortsetter:

«Alsing Andersen kan nok så meget vrøvle om at han bærer sitt ansvar «med oppreist pande». Det kan ikke forandre ved, at skulle han stå ved dette ansvar, hadde han forlenget fått en kule for panden».

Og hensikten, sier Blankensteiner, var å slippe tyskerne inn i Danmark uten annet enn en liten skinnkamp ved grensen slik at en kunde toe sine hender vis a vis riksdagens vedtak om at landet skulde forsvares ved et angrep. Derfor gjorde man i Danmark som en til å begynne med gjorde her inntil en oppdaget at en hadde fått den gale okkupasjonsstyrke inn i landet: undlot å mobilisere trass i krav fra hærens side.

Og Blankensteiner tilføyer om dette: «Man var jo slett ikke uforberedt på det som kunne skje. Man ønsket derimot å late som om man ikke visste beskjed og ikke hadde forstått det man hadde fått beskjed om. Derimot synes man målbevisst å ha lagt til rette det som skulde skje og hvorledes det skulde skje når det man lot som man ikke visste beskjed om likevel inntraff.

At man ikke var uforberedt på at natten mellom 8. og 9. april vilde bringe en dramatisk avgjørelse viser bare den kjennsgjerning at forsvarsminister Alsing Andersen ble i forsvarsministeriet og deltok i viceadmiral Rechnitzers nattevakt. Alsing Andersens ord da handlingsforløpet tok sin begynnelse: «Nå

er klokken ved å falle i slag!» viser det samme.»

Interessant i denne forbindelse er det som har vært opplyst i Folk og Land, at en av

Arbeiderpartiregjeringens statsråder omtrent til samme tid skal ha uttalt på en restaurant i Oslo med klokken i hånden: Hvor pokker blir det av engelskmennene!

UNDERSLATTE OPPLYSNINGER

Også en annen sammenligning er nærliggende. Koht holdt tilbake forskjellige opplysninger i april dagene 1940, blant annet den britiske note av 5. april. Blankensteiner beskylder den danske utenriksminister dr. Peter Munch for det samme. Han nevner innberetninger fra den danske militærattache i Berlin som fikk en høyst besynderlig behandling og fortsetter: «at Dr. Peter Munch er direkte ansvarlig for denne «handlemåte», ikke minst for den viktige innberetning av 5. april 1940 gjør ikke poker-spillet mere flatterende, derimot nok makkerskapets hensikter klart tilsiktede. En ytterst viktig og avgjørende meddelelse fra den svenske forsvarsstab og tilsvarende meddelelser om den forestående aggressjon fra engelsk og hollandsk side får om mulig en enda mere utilgivelig «behandling». Bakefter i kommisjonsavhøringene, da disse forhold kommer frem enda på bakgrunn av mystiske forsvinningsnumre og «feilaktig» brente papirer i forbindelse med foreteelsene, er Rechnitzers håpløse forsøk på å «forklare» det forefalle og Alsing Andersens hukommelsestap rent ut sagt ynkelige. Det er pinaktig å beskjeftige seg med stoffet, man skammer seg over usselheten. Her er ikke bare tale om absolutt uriktig fremstilling, men også og især om forrykende subjektiv utroverdighet, om åpenbar mangel på god vilje til å fortelle sannheten».

Igjen må en tenke på norske forhold og lignende foreteelser her, som blandt andre overlege Schaffenberg har satt fingeren på i en artikkelserie i FARMAND for kort tid siden.

OFFISERENE

Blankensteiner hevder at offiserskretsen omkring kommanderende general Prior var ført fullstendig bak lyset og etter 9. april da også generalstaben som regjeringen ønsket, ble tatt på sengen, var Prior en brutt mann, sier Blankensteiner. Han forteller ellers denne lille tragikomiske historie om general

BAK KULISSENE:

(Forts. fra s. 4).

dårlig — general Ironside har fått de siste tall som er temmelig ubehagelige for oss. Den engelske regjering mener at general Gamelin kanskje gir tyskerne for mye tid og ro til farlige forberedelser. Det burde som sagt gjøres ett eller annet!»

Understatssekretæren tar disse ord fra engelskmannen til etterretning, men Daladier får et av sine raserianfall da han hører dem. «Skal vi lage en offensiv for engelskmennene?!» skriker han til understatssekretær Champetier de Rives, som om han skulde være skyld i dette uhyrlige forslag. «Vi kan ikke lage noen offensiv, for det forutsetter en tallmessig overlegenhet som vi ikke har. Dessuten er det ikke oss som har begynt krigen, men engelskmennene! Krigen blir hos oss mere upopulær for hver dag — la det nå ikke komme til et stort blodoffer, for da blir stemningen enda verre og hvorledes går det da med flertallet i kamret? — Og han skriver til Sir Eric Phipps at Frankrike i overensstemmelse med general Gamelins syn vil forsvare sine grenser, men heller ikke mere.

Prior og den danske konge. General Prior hadde — da tyskerne stod i Kongens København, foreslått at Kongen og han selv — «det var fremdeles tid til å undslippe — skulde ta en bil opp til militærleiren Sandholm og stille seg i spissen for den daværende bataljon for å dø i kamp. Da Kongen nølende spurte om ikke hans plass var ved ministerens side i denne stund, så svarte generalen spontant: «Deres Majestet kan jo tage hele Banden med». Blankensteiner tilføyer at dette svar naturligvis ikke kom med i de offisielle referater!

Når det ellers gjelder offiserenes forhold — for Hjalfsaken har naturligvis vært utnyttet til nye angrep på offiserene — så ble det av en innsender i en avis spurt om offiserene ikke skal løpe en særlig risiko under krigsforhold. Svaret blir, sier Blankensteiner at «naturligvis skal de det, men det hersket ikke krigstilstand i Danmark på angjeldende tidspunkt — tvertimot. Bare landets lovlige regjering kan erklære krig og slutte fred og — så ulovlig landets regjering enn var — den var «lovlig» i kraft av den folkelige tilslutning, hvor forløyet denne tilslutning enn var. Det fantes ingen fiender i Danmarks rike — bortsett fra noen fallskjermjegere som politiet skjot eller utleverte til tyskerne. Det var bare «de fremmede tropper, som etter overenskomst med den kongelige danske regjering oppholdt seg her i landet».

«Hæren hadde bare én plikt: Å adlyde denne danske re-

Sir Eric Phipps lar dette svar gå videre. Hans misstro mot denne Daladier forsterker seg. Har ikke også den franske ministerpresident fremdeles liggende i sin skrivebordsskuff paktet med den engelske regjering om at hverken Frankrike eller England vil slutte noe separatfred med motstanderen? Sir Eric Phipps er av den mening at det virkelig snart må skje noe. Han understøttet i 1938 Chamberlains politikk, da krigen fremdeles måtte utsettes, men nå da krigen er der, skal franskmennene også føre krigen for England. Dog avholder han seg fremdeles fra alle videre skritt, for det er jo en sendemanns oppgave bare å utføre regjeringens anvisninger.

Og de lar ikke vente lenge på seg. Allerede to dage etter innfinnes Lord Gort seg, den øverstkommanderende for det engelske ekspedisjonskorps i Frankrike og ber sendemannen om å ledsage ham til general Gamelin (som det fremgår av beretningen fra forfatteren Maurois — alias Herzog — i den amerikanske presse. Han var en bekjent av Lord Gorts adjutant). Da de er kommet til franskmennene, forelegger den engelske general det samme som sendemannen for noen dager siden hadde meddelt Quai d'Orsay. General Gamelin hører oppmerksomt på ham, men så sier han, rolig og stillferdig som alltid, men meget bestemt: «Hvis dere vil ha en offensiv, så må dere dele ofrene med oss. Send oss de nødvendige tropper! Dere har nå 12 divisjoner i Frankrike, men dere må sende minst 1,2 millioner mann og tilhørende materiell. England har forpliktet seg til innen utgangen av mai å ha like mange tropper i Frankrike som vi — men det ser ikke ut til at denne avtale kan holdes!»

(Neste gang: Spillet bak kulissene).

gjering og gjøre honnør for disse fremmede tropper. Som aldri før måtte hæren føle seg overbevist om at folket vilde det slik og ikke vilde finne seg i noen avvikelser», skriver Blankensteiner.

Og denne lojalitet overfor den dobbeltspillende danske regjering av partipolitikere viste hæren til siste slutt, også general Hjalf, som nå er kommet ut i hårdt vær av den grunn. Han må ta prylen for de partipolitikere som reddet seg ved hestehandel med den illegale ledelse i 1945. A. L.

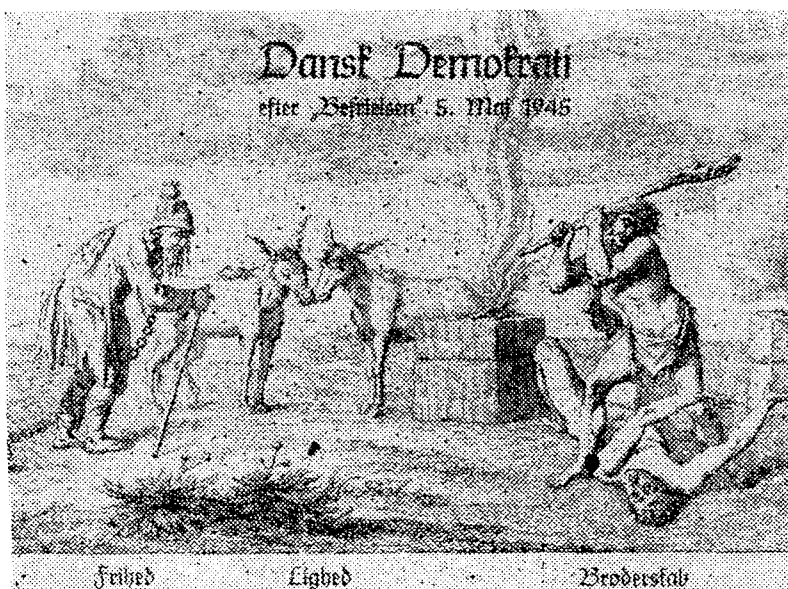
Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Frihed

Ligbed

Brøderstab

ER EN REVISJON AV EFTERKRIGSOPPGJØRET Paul Hartmanns bok

(Forts. fra side 1)

ret i våre dage: «en umiddelbar følelse av slektskap», den samme følelse som i utvidet forstand nødvendigvis må stille den hvite rase i en selvbevarelsens opposisjon til de svarte og gule masser som trenger på fordi den hvite manns sivilisasjon og fremskritt har gitt og mere og mere gir disse fargede folk for lite livsrum.

*

Her er det i sannhet ikke spørsmål om neger eller hvit, om jøde eller greker, men simpelthen om hvem som skal overleve i en verden hvor det ikke er plass til alle. Og føler vi ikke da alle igjen noe av dette slektskapet, denne indre samhørighet med våre egne som Gerhardsen så forbauset konstaterer i fredens tid da Storbritannia ikke stiller krav til oss, men bare lar oss få del i den privilegerte stilling landet har skaffet seg fordi dets folk var villig til å kjempe for sine rettigheter og fordi det hersket over en hel verden med alle dens rikdommer?

Hva har Europa annet å håpe på i denne skjebnesteund enn at den Gerhardsenske følelse av slektskap mellom de europeiske folk, og i første rekke da de nord-europeiske, den som var grunnlaget for Quislings profetiske vyer om en nordisk folkereisning, skal bli til virkelighet? At de europeiske folk skal samle sine siste resurser slik at vår kultur, den kultur som har preget en hel verden, ikke skal gå under, men kunne hevde seg i den rasekamp som naturen selv kommer til å påtvinge oss enten vi ønsker den eller ikke. Den som kaller dette rasehovmod eller jonglerer med lignende infantile begreper står i sannhet på samme åndelige nivå som det norske Dagbladet, som gjennom årrekker så iherdig har tråkket under føttene alt det verdifulle i den hvite manns kultur, som har søkt — og delvis har lykkes i — å rive opp hele vårt livsgrunnlag.

En samling av det store går naturligvis alltid gjennom en første samling av det små. Quislings tanke om en nordisk folkereisning til forsvar av vår egen og hele den europeiske kulturarv må, sett fra vårt synspunkt, naturligvis ta sin begynnelse i en nasjonal samling av det norske folk — ikke om tomme former og døde begreper, men om det levende liv, om det store og det bærende bakom all gold politikk og bakom alle stridigheter.

Og her er vi ved det store problem når det gjelder en slik samling av det norske folk i Norges og Europas skjebnetime, ansikt til ansikt med en truende storkrig med

MULIG?

uhørte påkjenninger i sitt følge, et sammenstøt mellom diametralt motsatte krefter, hvor det bokstavelig talt er spørsmål om å være eller ikke være. Vi er idag et splittet folk, så unaturlig splittet at selv de krefter som ser og forstår faren ikke kan finne sammen på grunn av den fortid som skiller.

Og her møter vi også alle sammen vårt personlige ansvar overfor fremtiden.

Hvis vi ikke kan make til å slå en bro over det som skiller, hvis vi ikke kan make til å løsrive oss fra følelsen av personlig forurettelse, ja, da spøker det ikke bare for Norges fremtid, men også for hver eneste en av oss alle sammen.

*

De som sogner til dette blad og til det arbeid som Forbundet for Sosial Oppreisning utfører har sinnsmessig sett vært utsatt for en uhyre påkjennning og belastning som følge av det som hendte i 1945 og de følgende år. Så veldig var denne påkjennning at de aller fleste av oss har læst seg fast i en slags krampaktig innstilling og fornektelse samhørighet med resten av det norske folk. En innstilling som naturligvis er drepende for enhver nasjonal samling av det norske folk og som dessuten jo også er en knugende byrde å slepe på for den enkelte av oss.

Og det vi kanskje ikke alltid forstår er at det også på den annen side finnes en stor flokk som er like krampaktig bundet av fortiden som oss selv, og som har læst seg fast i avvisende vrangforestillinger. Og her tenker vi ikke på den flokk av profesjonelle hetsere og politiske klukk-høner som ikke kan løsrive seg fra de steineggene som de i sin tid satte så store forhåpninger til.

Denne innstilling blandt de beste på begge sider, blandt dem som all sund fornuft tilsier skulde stå sammen om Norges fremtid i en skjebnesteund, blandt alle dem som burde gå i spissen for den nasjonale samling som er utgangspunktet for en videre nordisk og der etter europeisk samling, kan vi bare konstatere med beklagelse. Og siden så meget avhenger av at det her kan finnes en løsning, er det naturlig i samme forbindelse, under overvinning av alt det som stritter imot i eget indre, å spørre om det er noen mulighet for helbredelse fra krampetilstanden.

Vi kan naturligvis i en slik sak bare svare for oss selv, men vi kan legge svaret slik opp at det også gjør det mulig for de på den annen

side å akseptere løsningen. For naturligvis må også her løsningen bli et kompromis skal den ha noen mulighet for å bryte gjennom det som skiller.

Ser vi nøkternt og uten affekter på det, så er det vel slik at de bestemmende krefter i det norske folk — overensstemmede med den hetspsykose som den britiske krigspropaganda hadde skapt — uten hensyn til lovens bokstav enten det nå gjaldt den nasjonale lov eller folkeretten, ønsket å dømme oss for å markere seiren for de ideer de selv sognet til, og for å skape avløp for det oppmagasinerte hat som den egne uhyggelige propaganda hadde skapt. Det var nødvendig sett fra deres standpunkt å åpne en stor nok ventil for å få sluppet ut det propagandahat som truet med å kvele dem selv. Og der hvor det ikke fantes lov, måtte en gripe til en nødhjelp. En måtte dels sette seg utover alle de bestemmelser i norsk grunnlov og i internasjonal lov som beskyttet dem som skulle dømmes, og dels måtte en tilpasse straffelovsbestemmelser som ingen eller liten tilknytning hadde til det saken dreiet seg om.

Og så grep man ulykkeligvis til det mest diskriminerende en kunne finne, dette som for all tid vil holde kløften åpen mellom begge parter: lovparagrafen om landsforræderi.

Når kravet om sosial oppreisning, om revisjon av etterkrigsoppgjøret aldri forstummer og aldri kommer til å forstumme i dette land selv etter at denne generasjon er utdødd, så er det ikke i og for seg fordi vi ble dømt av dem som seiret, men fordi de var så små i sin seir at de også måtte vanære sine motstandere med en domfældelse for landsforræderi. Og selv om en må akseptere at vi i «de andres» øyne måtte dømmes, så er det jo ikke likegyldig f. eks. for en voldsforbryter om han isteden dømmes for sedelighetsforbrytelse.

Forræderibegrepet er noe som fiffige makthavere oppfant i historiens morgen for å beskytte den egne maktstilling. All samfundsmessig fremgang i denne verden er bygget på forræderi mot de gamle makthavere. Det er intet diskriminerende i å begå et slikt forræderi når det skjer fordi en ærlig mener at ens folk og land tjener på et systemskifte. Naturligvis vil makthaverne se på det som en alvorlig forbrytelse, slik makthaverne har gjort det gjennom all historie, og de vil alltid med rund hånd dele ut straffer til de formastelige hvis omveltningen misslykkes. Men det er intet ærbødig ved å bli rammet av

(Forts. fra s. 4)

HAMBRO FIENDE AV ENGLAND!

Side 176. 14. mars 1944:

«... I forrige uke talte jeg med Lie, som nettop kom fra en lunsj som Kongen ga for Churchill, Eden, Nygaardsvold og ham selv. Talen var her bl. a. kommet inn på Hambro, og Churchill hadde da uttalt overfor Nygaardsvold at han anså Hambro som en fiende av England».

PATRIOTENE I SVERIGE

Side 188. 18. april 1944:

«... Torp ga meget nedslående opplysninger om mobiliseringen til politikursene i Sverige. Hele 27 % av de som var innkaldt hadde undslått seg, noen av religiøse grunner, andre fordi de sa de hadde gjeld som skulle betales, atter andre fordi de ville utdanne seg ... Det hadde hittil ikke lyktes å få utpekt mer enn 1.000 mann. Særlig var stu-

en slik straff for «høyforræderi». En mister ikke sitt gode navn og rykte av den grunn, selv om en naturligvis mister sine stillinger og posisjoner i den stat som beherskes av de seirende makthavere. Også det får en lære uten å klynke.

Våre motstandere har, sannsynligvis først og fremst for å forsvare sin egen handlemåte overfor den slagne motstander, tillagt oss en mengde laster og et politisk syn som litet eller intet har med virkeligheten å gjøre. Jo mer forbrytersk en kunne utmale dette «nazistiske» livssynet, jo mere rimelig mente en at folk vilde akseptere dette at vi ble dømt, selv om det var noe annet vi ble dømt for.

Vi på vår side har naturligvis intet å innvende mot at folk er politisk uenige med oss og at de finner våre synspunkter forkastelige selv om vi jo ikke er så begeistret for å bli påduttet livssyn vi ikke vedkjenner oss og å bli tillagt forbrytelser som fant sted under krigens press og forvillelser som programposter. Men det vi har meget imot og aldri kommer til å akseptere er at de handlinger som vel sett fra motstandernes og makthavernes side kanskje kan kalles for høyforræderi, skal fremstilles som landsforræderi.

For er det noe vi i vårt hjerte ikke er og aldri har vært, så er det landsforrædere. Det vi gjorde i en bestemt situasjon gjorde vi ut fra kjærlighet til og omsorg for vårt fedreland, fordi vi mente dette var den eneste utvei til å berge landet.

La gå at man ikke vil tro oss på vårt ord, at man fortsatt vil operere med noe så selvmotsigende som at 6-7.000

Forts. side 8

dentene av dem som hadde oppført seg dårlig. Det ble besluttet å ta meget kraftige forholdsregler mot nektene, slik at de blir nektet all flyktningshjelp og at de ble truet med forføyninger når man kommer tilbake.

Det er nok ganske sikkert at det er en meget stor prosent av nordmenn i Sverige som ikke på noen måte er kommet over for å tjene landet, eller fordi de har vært i fare, men simpelt hen for å bli bedre forsyret enn hjemme. Det var forresten en ting som var på det rene blandt administrasjonen i Stockholm alt da jeg var der høsten 1942».

ENGLAND SENSURERER DEN «ALLIERTE» KONG HAAKON

18. april 1944, side 187:

«Lie ga referat om forbudet mot korrespondanse og reise-trafikk fra England. Han hadde hatt en samtale med Collier og kraftig protestert mot denne behandling på det grunnlag at den norske regjering var invitert av den engelske regjering til å komme til landet for der å utøve full fri regjeringsvirksomhet. Han hadde fremhevet nødvendigheten av å ha forbindelse med hjemmefronten og med administrasjonen av vår flåte».

30. mai 1944, side 202:

«Regjeringskonferanse. Lie bragte meddelelse om at han hadde fått fornyet avslag på Morgenstiernes reise til Amerika og om tillatelse for de norske som har deltatt i ILO til å komme tilbake til England, likeledes om tillatelse for Norum og Eugen Johannesen til å reise tilbake til Sverige, enn videre avslag for Kongen til å korrespondere uten sensur».

ULOVLIG

REGJERINGSBESLUTNING

Det forfriskende med Paul Hartmann er hans ærlighet. Han var ikke politisk profet og var ikke blitt forsumpet av partipolitikens krokveier. Skjønt da det gjaldt for emigrantregjeringen i London å ramme de utpekte syndebukker, marsjerte man ofte tvers igjennom loven. Et av eksemplene på dette gir Hartmann fra regjeringens konferanse 21. februar 1945, side 353. Den omtalte Wold er Norges nuværende høyesterettsjustitiarius! Hartmann:

«Wold bragte frem et pussig spørsmål som var kommet fra Finmark. Det fantes der statspensionister som var nazister. Spørsmålet var om pensjonene skulle stoppes. Det er nokså på det rene at det ikke er noen lovlig adgang til å gjøre dette, men det ble likevel erstemmig besluttet at man skal stoppe utbetalningene».

A. L.

Er en revisjon av etterkrigsoppgjøret mulig?

(Forts. fra s. 7).

unge norske menn frivillig drar til østfronten for å kjempe for Norge og Europa fordi de var landsforrædere! Av denne kontingent ble 800 igjen på slagmarken. Er det slik landsforræderne opptrer?

Og vil man ikke godkjenne disse indre beveggrunner til den handlemåte som ble straffedømt, så foreligger det jo allerede en klar erkjennelse av at det her ikke var lands- og krigsforræderi det dreiet seg om, etter at Norge høytidelig hadde kapitulert og oppgitt kampen for verdenskrigens varighet, i og med at ingen av de norske offiserer som kjempet med våpen i hånd på tysk side på østfronten ble stillet for krigsrett.

Hadde det her dreiet seg om virkelig landsforræderi, så vilde rettergangen naturligvis ha forløpet helt anderledes, og da hadde en heller ikke hatt behov for å skjule sine onde gjerninger bak odet «landssvik», som i menigmanns øren ikke har en så odiøs klang som det gamle rystende «landsforræderi».

*

Hvor jeg vil hen med disse betraktninger? Jeg vil forsøke å finne et mulig grunnlag for sosial oppreisning og for revisjon av etterkrigsoppgjøret. Og et slikt grunnlag betyr naturligvis resignasjon hos begge de fastlåste motparter. En resignasjon en må ha rett til å kunne kreve i en så alvorlig stund for vårt land og på bakgrunn av de interesser det her dreier seg om.

Altså: Kunde ikke vi på vår side — som jo er på det rene med at vi ble dømt på en politisk basis og ulovlig — være villig til å akseptere domfellelsen for det særstandpunkt vi ut fra de mest hederlige og fedrelandssinnede motiver inntok under okkupasjonen hvis vi fikk en offisiell erkjennelse av at vi var dømt etter en feilaktig paragraf, at vi heller burde være dømt for høyforræderi derved at vi i en skjebnестund satte landets interesser over lojaliteten mot et styre som vi mente hadde bragt folk og land ut i ulykken? Og kunde ikke de som fremdeles holder på at det er nødvendig å opprettholde en domfeldelse akseptere dette som betyr så meget for oss, at det var ikke landsforræderi vi begikk, men gjerne for oss høyforræderi mot regjeringen Nygaardsvold?

For oss kunde da de av politisk motstandere utmålte straffer bli stående, og oppfylder man det annet krav vi må stille for engang for alle å være ferdig med denne sak, så skal vi selv klare

å ordne opp med de av våre som er værst rammet.

Ønsket om å gjøre en slutt på denne gamle strid er sterk og utbredt innen det norske folk idag og også langt inn i våre stortingsmenns rekker. Men ingen vet hvorledes en skal gripe saken an, fordi vi alle står så steilt på våre standpunkter. Og så kommer dertil det som i norsk politikk veier tyngre enn både anstendighet og rettferd: penge-spørsmålet.

En av våre fremtredende stortingsmenn sa forleden i en samtale at pengespørsmålet var noe av det essensielle når det gjaldt en revisjon av etterkrigsoppgjøret. For da vil det naturligvis komme erstatningskrav, sa han.

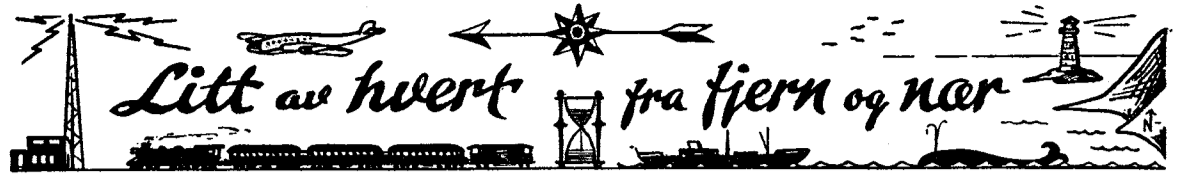
Ja, naturligvis vil det det. Men vi bør ikke gjøre byrden slik at den ikke med god vilje kan bæres. De individuelle krav om oppreisning i form av penger og erstatninger må vi frafalle under forutsetning av at staten tilbakebetaler de bortimot 200 millioner kroner som stikk i strid med Norges grunnlov og på basis av et «solidarisk erstatningsansvar» som er fordømt av våre ledende jurister ble inkassert hos de dømte NS-folk.

Og disse 200 millioner kroner måtte da, som en forutsetning for en slik endelig ordning, kunne anvendes slik at de som har innbetalt erstatningsbeløp får tilbake halvparten av det innbetalte uten renter. Den annen halvpart måtte de stille til disposisjon for de andre som ble rammet med fengsel og død etter nærmere fastsatte regler.

Dette måtte kunne aksepteres av alle parter. Av oss fordi det ikke er noen støtte fra samfundets side en her tar imot, men en hjelp fra våre egne gitt med samfundets samtykke og konsens og fordi den stort sett gir alle dem som er hardest rammet en hjelp og en oppreisning. Av «de andre» fordi det bare betyr å rette på en så tvilsom beslagleggelse av annemans gods at ledende jurister har tatt avstand fra det, fordi en dermed er ferdig med alle pengekrav, og fordi samfundet som sådant ikke gir noen erstatning til det som ut fra manges syn er domfelte «forbrytere», men overlater det til de domfelte selv.

Jeg fremsetter disse tanker som et diskusjonsgrunnlag, fordi jeg vet at ønsket om et endelig oppgjør er sterkt og utbredt overalt og fordi vi på vår side bør legge tingene til rette slik at det er mulig for alle parter å akseptere en ordning.

Siegfried.

ROS TIL NORSK SJØMANNFORBUND

De amerikanske sjømanns- og bryggearbeiderorganisasjoners boikott av skib fra Den forente arabiske republikk endte som kjent med en veritabel fjasko. Boikotten ble møtt med en motboikott av amerikanske skib over hele den arabiske verden, og så måtte det amerikanske utenriksdepartement gripe inn og få avblåst det hele. Ledelsen av de nevnte organisasjoner er på jødiske hender og aksjonen ble satt igang til støtte for israelske krav. Har de egyptiske aviser rett, så har forøvrig formannen i Norsk Sjømannsforbund varetatt norske interesser i den arabiske verden bedre enn den fjollete norske presse, hvis skriverier ikke går upåaktet hen i en verden hvor vi har så store interesser å vareta. De arabiske aviser yder anerkjennelse til de menn som har vegret seg for å være med på boikott av arabiske skib på zionistisk ordre, heter det i en melding til Folk og Land fra Kairo, «således formannen i det norske sjømannsforbundet Gunvald Hauge», som aviser «Al Ahrem» i Kairo kaller en eksemplarisk tapper mann, som «har avslått å kripe for den zionistiske verdensmakt».

*

VESTTYSK LAN TIL ISRAEL ?

«Die Jiddische Zeitung» i Buenos Aires melder at Adenauer under sin konferanse med Ben Gurion i New York skal ha forpliktet Tyskland til å yde et lån på 500 millioner dollars når erstatningsbetalingene opphører i 1964.

*

SVART OG HVITT

Den svenske filmvamp og Marlene Dietrichs etterfølger som «Blå engel» May Brit Wilkens har forlovet seg med negersangeren Sammy Davies, som ifølge Morgenbladet forteller at «det er ikke den lyse huden og hennes blonde hår som fengsler meg, det er hennes personlighet». Og da så. I forbindelse med den påtenkte rasemixing har unge engelskmenn demonstrert i London mot den store Sammy, og de norske aviser er påny rystet over raseforbrytelsen — vel å merke de unge engelskmenns.

*

DAGBLADET OG DETS NYDELIGE KILDER

Dagbladet er som følge av et telegram fra dets hetsende Bonnkorrespondent rystet over 3 spalter fordi deltageren i et møte av tidligere Waffen SS-folk sang gamle kampsanger. Og det er ikke bare Dagbladet som er rystet, for bladet kan fortelle at Münchenavisen Süddeutsche

Zeitung, som i parentes bemerket er en av bladets vanlige hovedkilder i Adenauers Tyskland, har «rettet skarp kritikk mot politiet». Vi kan supplere denne meddelelse med noen opplysninger som ikke har vært offentliggjort i norsk presse om denne tyske hets- og sannhetskilde, denne utrettelige forsvarer av moral og anstendighet — hos andre. Det er nemlig ikke første gang dette blad nevnes sammen med politiet. For kort tid siden ble bladets sjefredaktør Werner Friedmann, som også har vært brukt som en fremtredende kommentator i tysk kringkasting og Fjernsyn, simpelt hen arrestert fordi han er avslørt som hovedmannen i en omfattende sedelighetsaffære. Sammen med ham ble hans nærmeste medarbeider, den kjente journalist Siegfried Sommer, en av de utrettelige i jakten på «nazister», også plasert der han hører hjemme, bak lås og slå i samme forbindelse. Det dreier seg om utnyttelse av mindreårige piker ansatt i Süddeutsche Zeitungs store forlagshus. Vi følger oss overbevist om at det meget moralske Dagbladet, som i sin tid var så rystet over Perons påståtte galante eventyr med mindreårige, her vil ta affære selvom det dreier seg om de kjære venner. Pussig nok er ikke dette blad «Alltid foran» når det gjelder slike ubehagelige avsløringer. Det er faktisk temmelig langt bak i køen.

*

OGSA I FRANKRIKE

Mens vi skriver om usedeligheten, så kan vi kanskje ta med at den store franske «motstandshelt» og tidligere president i den franske nasjonalforsamling, Le Troquer, ble dømt til 1 års fengsel, riktignok betinget siden han hører med til noblesen, i den før omtalte skandalaffære med Rosebaletten. Det gjaldt også her missbruk av mindreårige piker. Orgiene fant sted i Le Troquers hjem og var arrangert av ham sammen med en politiinspektør Sorlut, som for sin del fikk 5 år. Det som skiller denne sedelighetsforbryter fra Süddeutsche Zeitungs er at han iallfall ikke følte seg kallet til å opptre på moralens vegne overfor andre. Og ikke ble gjengitt i Dagbladet som nydemokratisk autoritet.

*

NYTT ISRAELSK OVERGREP PÅ FREMMED JORD ?

Vi nevnte i forrige nummer den uhyggelige affære med den kidnappede Eichmann. Nå har jødene overgått seg selv med en ny affære av lignende eller verre art. — hvis en da kan tro det som

telegrammene melder. Enten det nå er sant eller ikke, så viser det iallfall hva jødene mener å kunne tillate seg rundt omkring i landene, og det er direkte skremmende at ikke n kjeft synes å reagere over disse uhyggelige overgrep på fremmed jord. Det jødiske ukeblad «Haolam Hazeh» forteller at Martin Bormann er blitt drept av en jødisk lege han konsulterte i Buenos Aires. Jødelegen gav ham det Stalin beskyldte de rødes jødiske leger for: en drepande innsprøytning. Han hadde funnet ut at patienten måtte være Martin Bormann og henvendte seg til en jødisk organisasjon, som straks gav ham beskjed om å myrde ham. Enten dette nå er sant eller ikke, så er det betegnende og uhyggeig nok bare at et israelsk ukeblad bringer slike meldinger og synes at det er helt i orden med den slags affærer.

*

FANTASTISK !

Den stortalende Berlinborgermester Willy Brandt, alias Frahm, er — hold dere fast! — tildelt Storkorset av St. Olav. Brandts kvalifikasjoner synes å være at han engang har vært «nordmann», utnevnt til det i Sverige under okkupasjonen, etter at han først hadde stukket av fra sitt tyske fedreland til Norge og deretter fra Norge til Sverige sammen med de andre radikale som Bjørneboe beskriver så godt i «Under en hårdere himmel». I 1945 lot Arbeiderpartiet ham utnevne til presseattaché ved den norske militærmisjon i Berlin. Men så gjorde han tysker av seg igjen og ble borgermester og sosialdemokrat i Vest-Berlin. Nå kan da blant andre den berømmelige general Ruge med sitt storkors med kjede hilsen en verdig kollega velkommen i ridderskapet. Men ærlig talt: er det ikke grenser for hva Kongens dårlige rådgivere kan finne på?

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo